

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa P. N.  
przeciwko A. M.  
o ochronę dóbr osobistych,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 maja 2014 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt VI ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołano nieważność postępowania, oczywistą zasadność skargi, występowanie na jej tle istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości. Po pierwsze, skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Nie zawarto w niej wyводу, który miałby wskazywać, dlaczego zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Jego lektura nie dowodzi również oczywiście nieprawidłowego wyłożenia lub zastosowania prawa. Po drugie, nie zachodzi nieważność postępowania. Działanie pozwanego nie jest objęte ochroną immunitetem poselskim, skoro udzielenie przez niego wywiadu nie stanowiło wykonywania przez niego obowiązków poselskich. Sąd Najwyższy trafnie wskazał granice immunitetu w podobnych sprawach już w wyroku z dnia 13 kwietnia 2007 r., I CSK 31/07 (OSNC 2008, nr 5, poz. 48) oraz w wyroku z dnia 21 września 2011 r., I CSK 754/10 (OSNC-ZD 2012 D, poz. 76). Po trzecie, nie budzi wątpliwości zagadnienie prawne ujęte w formie pytania, czy sądy powszechne są uprawnione do oceny, które działania posła na Sejm wchodzą w zakres jego mandatu. Odpowiedź, potwierdzona istniejącym orzecznictwem, jest oczywiście twierdząca, ponieważ takie badania musi prowadzić do oceny dopuszczalności wyrokowania – jeżeli działanie objęte jest immunitetem, to sąd nie może wydać wyroku. Nie ma podstaw, aby tej oceny dokonywał za sąd inny organ, ponieważ to sądy, niezależne i suwerenne, stoją na straży prawa oraz sprawują wymiar sprawiedliwości. Co więcej, jest to element równowagi władz w państwie. Po czwarte, drugie zagadnienie prawne także nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia tej sprawy. Sprowadza się ono do pytania, czy szefowa Kancelarii Sejmu RP jest organem decydującym o zakresie immunitetu poselskiego. Oczywista jest odpowiedź przecząca - decyduje

o tym sąd w konkretnej sprawie. Po piąte, jako zagadnienie prawne postawiono kwestię, czy w dobie współczesnej, gdy szczególne znaczenie mają media, obecność w nich posta nie powinna być chroniona immunitetem, ponieważ nieodłącznie związana jest z wykonywaniem mandatu. Zagadnienie to także nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania, gdyż jest jasne, że to nie forma działalności posta, lecz jej treść - to, czego ona dotyczy - przesądza o objęciu działalności ochroną immunitetową. W konsekwencji, niektóre wypowiedzi w mediach będą taką ochroną objęte, podczas gdy inne już nie. Po szóste, nie budzi również wątpliwości kolejne zagadnienie prawne ujęte w skardze kasacyjnej. Jest oczywiste, że działanie funkcjonariusza publicznego w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków podlega ocenie publicznej, także w mediach. Znow jednak istotne znaczenie ma nie tyle dokonywanie samej oceny, które *per se* nie narusza dóbr osobistych, ile forma wyrażenia tej oceny – przez formę może dojść do naruszenia dóbr osobistych. Wreszcie, po siódme, w ogóle bez związku ze sprawą jest zagadnienie prawne dotyczące procesu prywatyzacji i tego, czy jest on rozciągnięty w czasie. Powództwo dotyczyło konkretnej wypowiedzi pozwanego naruszającej dobra osobiste powoda, a nie problemów związanych z prywatyzacją i tego, czy powód brał udział w jej przeprowadzaniu, czy nie.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.